

Era o zi specială pentru Polly. S-a trezit devreme și, când a auzit cântecul ei preferat la radio, a început să danseze pe ritmuri de *funky boogaloo* cu Neil, prietenul ei papagal de mare.

Mămica ei era ocupată cu Treburi de
Om Mare.

– Vino să dansezi cu noi, i-a strigat Polly.

– În cinci minute, a promis mămica.

(Și mămica ta îți răspunde la fel?)

Așa că Polly și Neil au luat la rând
jocurile lor preferate.

După aceea, au pregătit micul dejun. (Lui Neil îi place să combine cerealele cu ton.)

Și au salvat bărcile de pescuit
din ghearele Rătuștei de Cauciuc
Malefice.

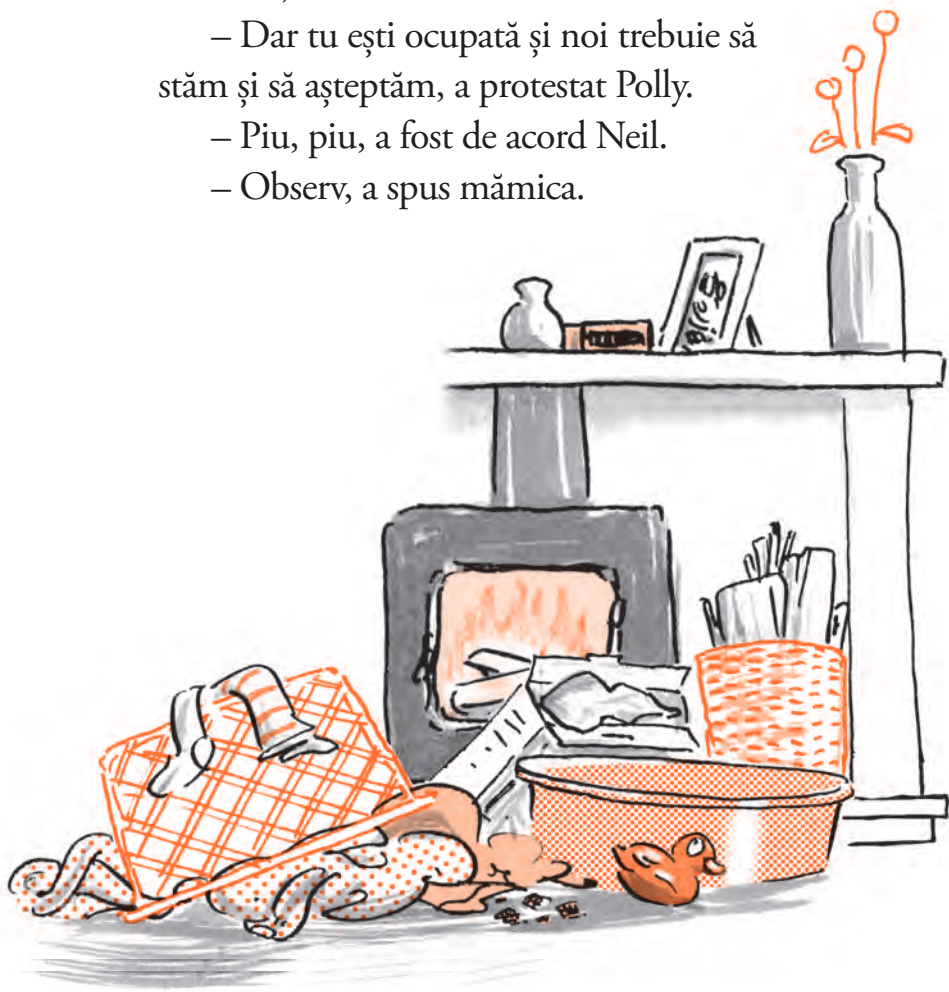
– Le-am făcut pe TOATE, a spus Polly.
SIGUR s-a făcut ora.

– Este abia șapte și jumătate dimineața,
i-a răspuns mămica (adică foarte, foarte
devreme).

– Dar tu ești ocupată și noi trebuie să
stăm și să așteptăm, a protestat Polly.

– Piu, piu, a fost de acord Neil.

– Observ, a spus mămica.

– Pentru că astăzi se întoarce tati acasă
cu vasul lui de pescuit! Abia aștept să îl văd!
a strigat Polly.

– Și eu abia aștept să îl văd. De asta și
încerc să îmi termin treaba.

Mămica le-a dat voie lui Polly și lui Neil să iasă să se joace afară, în fața căsuței de la malul mării, ca să îi poată supraveghea în permanență.

– Încălțarea! a spus Polly, trăgându-și în picioare cizmele de cauciuc cu buline, lucioase și strălucitoare.

Apoi, s-a uitat în jos la picioare.

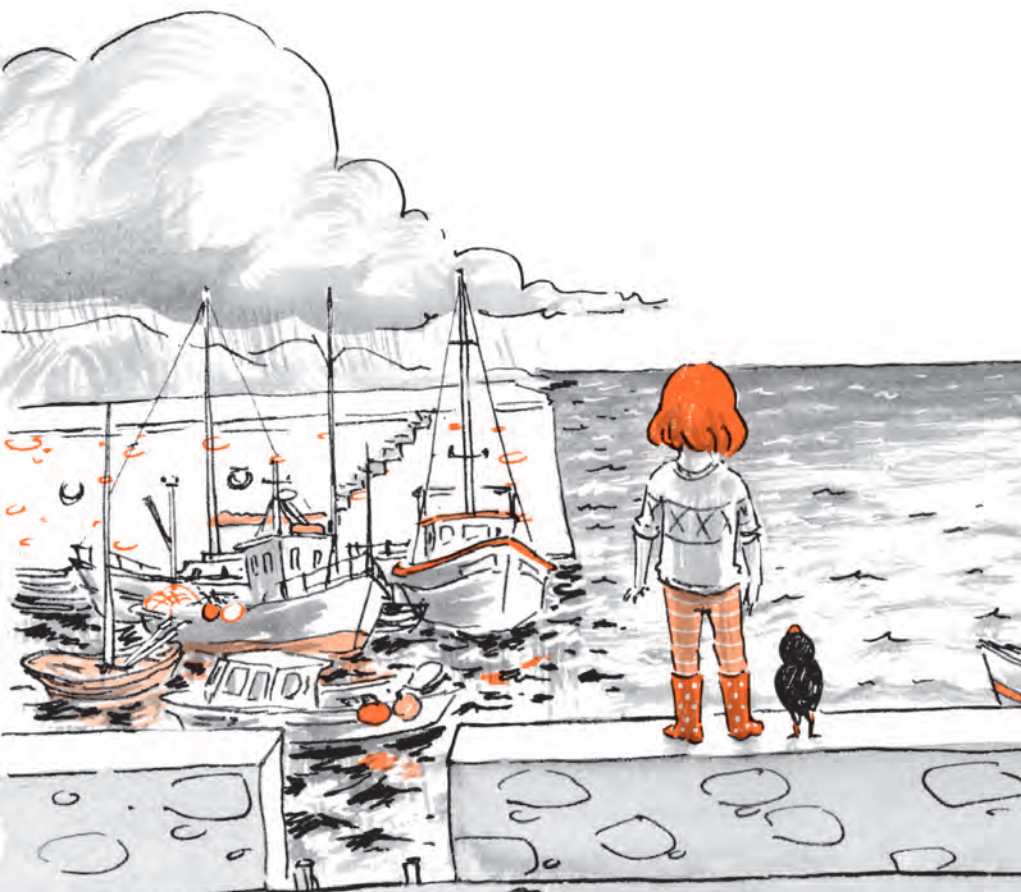
După care și-a
scos cizmele și le-a
încălțat din nou,
inversându-le și
punându-le corect.

– Piu, piu,
a comentat Neil.

– Eu și Neil o să tot „piuim“ cât avem
de așteptat în ziua noastră specială.

S-au zbenguit pe dig, când în sus, când în jos. Au numărat catargele vaselor care se unduiau zăngănind pe apă, apoi le-au mai numărat o dată pentru că erau PEA MULTE. (Tu poți să le numeri?)

Dar, cel mai mult și cel mai mult, Polly a privit lung în zare – dincolo de dig, dincolo de far, dincolo de vase, cât putea cuprinde cu ochii pe întinderea mării albastre – și s-a întrebat pe unde ar putea fi tăticul ei.

